

BEZ
TEBE
TO NENÍ
léto

JENNY HANOVA

COOL
BOOKS

Bez tebe to není léto

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Hanová
Bez tebe to není léto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**BEZ
TEBE
TO NENÍ
lěto
JENNY HANOVÁ**

COO
BOO

J + Snarždy

Kapitola jedna

2. ČERVENCE

V Cousins Beach byl horký letní den. Ležela jsem u bazénu, rozečtený časopis položený na obličejí. Máma si na verandě vykládala pasiáns a Susanna byla v domě, slyšela jsem ji šramotit v kuchyni. Nejspíš brzo vyjde ven se sklenicí ledového čaje a knížkou, kterou bych si podle ní určitě měla přečíst. A bude to něco romantického.

Conrad a Jeremiah a Steven celé dopoledne řádili na surfech. Včera v noci byla bouřka. Conrad a Jeremiah dorazili do domu jako první, slyšela jsem je, jak stoupají po schodech a řehtají se tomu, jak Steven v jedné obzvlášť divoké vlně přišel o plavky. Conrad došel až ke mně, zvedl mi z upoceně tváře časopis a zazubil se. „Obtiskly se ti na tváře písmenka,“ prohodil.

Zamžourala jsem na něj. „A co tam teď mám napsaný?“
Conrad si ke mně přidřepl. „Nevím. Ukaž, podívám se.“

A pak na mě upřel svůj vážný conradovský pohled. Naklonil se ke mně a políbil mě a jeho rty byly chladné a slané jako voda v oceánu.

„Hele, jděte si s tím někam do soukromí,“ zavrčel Jeremiah, ale já věděla, že si z nás jen utahuje. Připlížil se k nám, mrkl na mě a pak Conrada zvedl a hodil ho do bazénu.

Skočil ale hned za ním a houkl na mě: „No tak, Belly, pojď!“

A tak jsem neváhala a hupsla za nimi. Voda byla příjemná, naprosto úžasná. Jako obvykle bylo Cousins Beach jediné místo, kde jsem chtěla být.

„Haló? Slyšelas, co ti říkám?“

Otevřela jsem oči. Taylor mi přímo před nosem luskala prsty. „Promiň,“ omluvila jsem se. „Cos říkala?“

Nebyla jsem v Cousins, nechodila jsem s Conradem, a Susanna byla po smrti. Nic už nikdy nebude jako dřív. Od její smrti uplynuly – *Jak dlouho už to bylo? Kolik přesně dní?* – dva měsíce, a já tomu pořád nemohla uvěřit. Nechtěla jsem si to připustit. Když někdo umře, přijde vám to neskutečné. Jako by se to stalo někomu jinému. Jako by to byl život někoho, koho neznáte. Abstraktní uvažování mi nikdy moc nešlo. Co to znamená, že někdo navěky odejde? Doopravdy?

Občas jsem zavírala oči a v duchu si dokolečka opakovala: *Není to pravda, není to pravda, není to pravda.* Tohle není můj život. Jenže byl, teď už to byl můj život. Předtím bylo *před* a teď bylo *po*.

Byla jsem u Marcy Yoové. Kluci blbli v bazénu a holky ležely v jedné řadě na plážových osuškách v trávě. S Marcy jsem se přátelila, ale ostatní holky, Katie a Evelyn a další, byly spíš Taylořiny kamarádky.

Už teď bylo nejmíň třicet stupňů, a to bylo jen chvíli po poledni. Dneska bude pěkný pařák. Ležela jsem na bříše a cítila jsem, jak se mi v prohlubni na bedrech slévají kapičky potu. Bylo mi z toho slunění trochu špatně. Červenec sotva začal a já už odpočítávala dny do chvíle, kdy léto skončí.

„Říkala jsem, co si vezmeš na tu kalbu u Justina?“ zopakovala Taylor. Položila si ručník tak blízko k mojí, že to vypadalo, jako bychom ležely na jedné velké osušce.

„Nevím,“ otočila jsem se k ní čelem.

Na nose se jí perlily krůpěje potu. Taylor se vždycky jako první zpotila na nose. „Já si vezmu ty nový letní šaty, co mi máma koupila v outletu,“ oznámila mi.

Zavřela jsem oči. Měla jsem nasazené sluneční brýle, takže Taylor stejně nemohla poznat, jestli se na ni dívám nebo ne. „Jaký?“

„No víš jaký, ty puntíkováný se zavazováním za krkem. Vždyť jsem ti je tak předevcírem ukazovala.“ Taylor vzdychla, jako by jí se mnou docházela trpělivost.

Už jsem se nadechovala, že něco řeknu, nějakou lichotku na adresu těch šatů, ale vtom jsem ucítila na zátylku ledový dotyk plechu. Vyjekla jsem, a když jsem se otočila, uviděla jsem Coryho Wheelera, jak u mě dřepí s orosenou plechovkou coly a chechtá se jako pominutý.

Sedla jsem si a probodla ho nasupeným pohledem. Otřela jsem si krk. Měla jsem toho dneska už plné zuby, nejradši bych se sebrala a šla domů. „Co to krucinál blbneš, Cory?“

Cory se ale jen dál smál, což mě naštvalo ještě víc.

„Bože, ty seš fakt mimino,“ frkla jsem.

„Ale když ty jsi vypadala, že ti je vedro!“ bránil se Cory. „Jen jsem se tě snažil zchladit.“

Neodpověděla jsem mi, jen jsem si tiskla dlaň za krk. Cítila jsem, jak mám strnulou čelist. Všechny holky na mě civěly. A pak Corymu zničehonic úsměv z tváře zmizel. „Sorry. Chceš tu colu?“

Zavrtěla jsem hlavou a Cory pokrčil rameny a odsou-
ral se zpátky k bazénu. Zalétla jsem pohledem ke Katie
s Evelyn a viděla jsem, jak se tváří – jako by chtěly říct: *co
má Belly za problém?* Zastyděla jsem se. Být zlá na Cory-
ho bylo jako být zlá na štěně německého ovčáka. Prostě to
k ničemu nebylo. Až příliš pozdě jsem se pokusila zachytit
Coryho pohled, ale Cory se na mě už ani nepodíval.

„Byl to jen fór, Belly,“ sykla na mě Taylor.

Znovu jsem se položila na ručník, tentokrát na záda.
Zhluboka jsem se nadechla a pomalinku vydechla. Z hud-
by, co se linula z repráku připojenému k Marcyinu iPodu,
mě bolela hlava. Hrála moc nahlas. A ve skutečnosti jsem
žízeň fakt *měla*. Zalitovala jsem, že jsem si tu colu od Co-
ryho přece jen nevzala.

Talor se ke mně naklonila a posunula mi sluneční brýle
na čelo, aby mi viděla do očí. „Ty se zlobíš?“

„Ne. Jen je mi tu děsný vedro.“ Otřela jsem si hřbetem
ruky z čela pot.

„Tak se nezlob. Cory se prostě ve tvé přítomnosti chová
jako blbeček, protože se mu líbíš.“

„Ale nelíbím,“ odušila jsem a uhnula jsem pohledem.
Vážně jsem se Corymu líbila, a byla jsem si toho moc dob-
ře vědomá. Jen jsem si přála, aby to tak nebylo.

„Pche, je do tebe totálně blázen. Fakt si myslím, že bys
mu měla dát šanci. Aspoň přestaneš myslet na ty-víš-koho.“

Odvrátila jsem se od ní. „Co kdybych ti na tu dnešní
párty zapletla vlasy do francouzského copu?“ nabídla mi.
„Připnu ti ho pinetkou do strany, jako minule.“

„Tak jo.“

„A co si teda vezmeš na sebe?“

„Nevím.“

„No, musíš si dát záležet, protože tam budou úplně všichni,“ varovala mě Taylor. „Stavím se u tebe dřív a můžeme se chystat spolu.“

Justin Ettelbrick pořádal každé léto monstrózní narozeninovou oslavu, už od osmé třídy. Jenže já bývala na začátku července už dávno v Cousins Beach, a domov i škola a spolužáci byli na míle daleko. Nikdy mi nevadilo, že o Justinovu kalbu přicházím, dokonce ani když mi jednou Taylor řekla o stroji na cukrovou vatu, co na oslavu pronajali Justinovi rodiče, nebo o úžasném ohňostroji, který o půlnoci odpalovali nad jezerem.

Tohle byly první prázdniny, kdy jsem na Justinovu párty mohla jít, první léto, kdy jsem nejela do Cousins Beach. A to mi vadilo. Bylo mi z toho smutno. Myslela jsem, že budu v Cousins trávit každé léto až do konce života. Dům na pláži byl jediné místo, kde jsem kdy chtěla být.

„Půjdeš tam, že jo?“ ujišťovala se Taylor.

„Jo, vždyť už jsem říkala, že půjdu.“

Taylor nakrčila nos. „Já vím, ale...“ Odmlčela se. „No nic.“

Věděla jsem, že Taylor čeká, až se věci vrátí zase do normálu, až bude všechno jako dřív. Jenže nic už nebude jako dřív. Ani já už nebudu jako dřív.

Kdysi jsem věřila. Kdysi jsem si myslela, že když to budu hodně chtít, když si to budu přát z celého srdce, nakonec všechno vyjde přesně tak, jak má. Osud, jak to nazývala Susanna. Každé narozeniny, u každé padající hvězdy, s každou vypadnutou řasou, s každou mincí hozenou do

fontány jsem si přála, ať se do mě Conrad zamiluje. Myslela jsem si, že to tak bude navždy.

Taylor chtěla, abych na Conrada zapomněla, abych ho prostě vymazala ze svých myšlenek i z paměti. Pořád říkala věci jako „První láska vždycky bolí, ale musíš to překonat, abys doopravdy dospěla.“ Jenže Conrad nebyl jen moje první láska, nebyl jen něco, co jsem musela překonat. Byl mnohem víc. On a Jeremiah a Susanna byli moje rodina. V mých vzpomínkách budou vždycky svázání dohromady, navždy spojení. Jeden bez druhých dvou nemohl existovat.

Kdybych na Conrada zapomněla, kdybych ho vyhnala ze svého srdce a předstírala, jako by tam nikdy nebyl, udělala bych to samé Susanně. A to jsem nemohla.

Kapitola dvě

Dřív jsme hned, jak nám v červnu skončila škola, sbalili do auta věci a vyrazili do Cousins Beach. Mamka den před odjezdem zajela do Makra a nakoupila kanystry jablečného džusu a megabalení müsli tyčinek, opalovacích krémů a neslazených kukuřičných lupínků. Žadonila jsem, ať mi koupí i něco sladkého, a mamka pokaždé odvětila: „Becková bude mít spoustu sladkých cereálií, po kterých se ti zkazí všechny zuby, jen se neboj.“ A samozřejmě měla pravdu. Susanna – které mamka nikdy neřekla jinak než Becková – zbožňovala dětské cornflaky stejně jako já. V domě na pláži se cereálií spořádaly tuny, nikdy nestihly zvlhnout. Jedno léto jedli kluci lupínky ke snídani, k obědu i k večeři. Můj bratr Steven měl nejradši vločky s bílým cukrem, Jeremiah skořicové a Conrad medové kuličky. Jeremiah a Conrad byli Susannini synové a svoje

lupínky milovali nade vše. Já jsem prostě jedla cokoli, co zrovna zbylo.

Do Cousins Beach jsem na prázdniny jezdila odjakživa. Nikdy, ani jednou jsme nevynechali. Skoro sedmnáct let a já se celou dobu snažila kluky dohnat, přiblížit se jim, vroucně jsem si přála, abych jednoho dne konečně byla dost velká na to, aby mě vzali do party. Do jejich letní klučičí party. Nakonec se mi to přece jen povedlo, a teď bylo na jednodu po všem. Loni jsme si poslední večer v bazénu přísahali, že se budeme vždycky vracet. Děsilo mě, jak snadno se dá takový slib porušit. Jen tak, jakoby nic.

Když jsem loni dorazila domů, čekala jsem. Ze srpna se stalo září, začal další školní rok, a já čekala. Nic jsme si s Conradem neslíbili, neřekli jsme si, že spolu chodíme ani nic takového. Jen jsme se líbali. Conrad měl namířeno na vysokou, kde budou miliony jiných holek. Holek které nebudou muset domů, protože se blíží večerka, holek co budou bydlet na stejné koleji, všechny hezčí a chytrější než já, tajuplné a vonící novotou, pravý opak toho co jsem vždycky byla já.

Myslela jsem na něj skoro pořád – co to všechno znamenalo, co jsme teď jeden pro druhého byli. Protože zvrátit se to nedalo. Už to nemohlo být jako předtím, tím jsem si byla jistá. To, co se mezi námi stalo – mezi mnou a Conradem, mezi mnou a Jeremiahem – všechno od základů změnilo. Takže když přišlo září a Conrad se pořád neozval, stačilo mi jen vybavit si, jak se na mě ten poslední večer díval, a věděla jsem, že mám ještě naději. Věděla jsem, že se mi to nezdálo. Nemohlo.

Mamka říkala, že Conrad se už nastěhoval na kolej, měl nějakého otravného spolubydlícího z New Jersey, a Susanna se neustále strachovala, že málo jí. Máma mi tyhle věci

vykládala jakoby mimochodem, úsečně, asi aby neranila moji pýchu. Nikdy jsem z ní nepáčila další informace. Byla jsem si jistá, že mi Conrad zavolá. *Věděla* jsem to. Stačilo jen počkat.

A toužebně očekávaný telefonát přišel druhý týden v září, tři týdny po tom, co jsme se viděli naposledy. Zrovna jsem se v obýváku cpala jahodovou zmrzlinou a hádala se se Stevenem o dálkové ovládání. Bylo pondělí, devět večer, doba kdy v televizi šly nejzajímavější pořady. Telefon vyzváněl, ale ani já, ani Steven jsme se neměli k tomu ho zvednout, protože kdo by to udělal, prohrál by bitvu o výběr televizního programu.

Nakonec to zvedla mamka ve své pracovně. Pak mi telefon donesla do obýváku. „Belly, to je pro tebe,“ mrkla na mě.

Všechno se ve mně rozdrncelo. Jako bych zase slyšela oceán, v uších mi hučelo, zalila mě vlna nadšení. Byl to nádherný pocit, jako bych byla opilá. Tak dlouho jsem čekala, a teď jsem se dočkala! Byla jsem trpělivá a teď přišla moje odměna. Měla jsem pravdu. Ještě nikdy jsem se necítila tak skvěle.

Z vytržení mě probral až Steven. „Proč by Conrad volal zrovna *tobě*?“ zamračil se.

Nevšíkala jsem si ho. Vzala jsem si od mamky sluchátko a šla pryč, pryč od Stevena, od dálkového ovládání, od roztékající se zmrzliny. Na ničem z toho už mi nezáleželo.

Nechala jsem Conrada čekat, dokud jsem nevyšla na schodiště. Teprve když jsem si sedla na schod, řekla jsem: „Ahoj.“

Snažila jsem se potlačit úsměv, bylo mi jasné, že by ho v mém hlase určitě slyšel.

„Ahoj,“ odpověděl. „Jak je?“

„Jde to.“

„Hádej co,“ pokračoval Conrad. „Můj spolubydlící chrápe ještě víc nahlas než ty.“

Další večer mi zavolal znovu, a pak zase. Pokaždé jsme spolu klábosili celé hodiny. Vždycky, když zazvonil telefon, a Conrad chtěl mluvit se mnou a ne s mým bratrem, Steven to nechápal. „Proč ti pořád volá?“ rozčiloval se.

„Co bys řekl? Má mě rád. Máme se rádi.“

Steven dělal, že se dáví. „Tomu klukovi přeskočilo,“ prskl.

„To ti připadá tak neuvěřitelný, že se Conradovi líbím?“ založila jsem si vzdorovitě ruce na hrudi.

„Jo,“ vypálil Steven bez rozmýšlení. „Je to naprosto neuvěřitelný.“

A upřímně řečeno měl pravdu.

Bylo to jako sen. Neskutečné. Po tom dlouhém stesku a toužení a přáních, po tolika letech, po tolika společně strávených prázdninách, to byl Conrad, kdo volal mně. Rád si se mnou povídal. Dokázala jsem ho rozesmát, i když neměl na smích náladu. Chápala jsem, čím si prochází, protože jsem si tím svým způsobem procházela taky. Na světě bylo jen pár lidí, kteří Susannu milovali tolik jako my. Myslela jsem si, že to bude stačit.

Stalo se z nás... něco. Nikdy jsme si neřekli přesně co, ale něco to bylo. Něco opravdového.

Párkrát za mnou přijel autem ze školy. Cesta mu obvykle trvala tři a půl hodiny a jednou u nás musel přespát, protože už bylo pozdě a mamka ho nechtěla nechat řídit zpátky. Spal v pokoji pro hosty a já celou noc ležela vzhůru na posteli a přemítala o tom, že Conrad spí jen pár metrů ode mě, zrovna v *mém* domě.

Kdyby se na nás Steven neustále nelepil jak bacily, Conrad by se mi určitě aspoň pokusil dát pusu. Jenže když se

kolem nás pořád ochomýtal můj brácha, prostě to nešlo. Třeba jsme se s Conradem dívali na televizi a Steven si prostě kecl na gauč přímo mezi nás. Pořád zaváděl řeč na témata, o kterých jsem nic nevěděla nebo mě nezajímala, třeba fotbal. Jednou jsem se Conrada po večěři zeptala, jestli by nezašel do zmrzlinárny, a Steven hned prohlásil: „To zní dobře, jdu taky.“ Probodávala jsem ho pohledem, ale Steven se jen culil jako měsíček na hnoji. A vtom mě Conrad přímo před bratrem vzal za ruku a řekl, že půjdeme všichni. A tak jsme šli, dokonce i moje máma. Nemohla jsem uvěřit, že jedu na rande, a na zadních sedačkách dřepí Steven s mámou.

Ve skutečnosti to ale všechno znamenalo, že ta jedna jediná noc v prosinci byla o to sladší. Jeli jsme s Conradem do Cousins Beach, jen my dva. Dokonalou noc nezažije člověk často, ale tahle dokonalá byla. Byl to ten typ noci, na kterou se vyplatí počkat.

Jsem strašně ráda, že jsme tu noc prožili.

Protože v květnu bylo najednou po všem.

Kapitola tři

Odešla jsem od Marcy dřív než ostatní. Taylor jsem řekla, že si chci ještě před dnešní kalbou odpočinout, a částečně to byla pravda. Vážně jsem chtěla odpočívat, ale ne kvůli nějaké párty. Jen co jsem dorazila domů, natáhla jsem na sebe svoje obří triko s logem Cousins Beach, udělala si do velké lahve hroznovou šťávu s nadrcenými kostkami ledu, sesunula jsem se na gauč a až do zblbnutí koukala na televizi.

Bylo tu blažené ticho, slyšet byla jen televize a klimatizace, která se střídavě vypínala a zase zapínala. Měla jsem celý dům pro sebe. Steven si přes léto našel brigádu v prodejně s elektronikou, chtěl si našetřit na plochou televizi s padesátipalcovou úhlopříčkou, kterou si na podzim, až nastoupí na vysokou, chtěl vzít s sebou na kolej. Máma byla sice doma, ale zakutaná ve své pracovně, kde podle svých slov doháněla pracovní resty.

Chápala jsem ji. Na jejím místě bych taky chtěla být sama.

Taylor přišla kolem šesté, vyzbrojená svou zářivě růžovou kosmetickou taštičkou značky Victoria's Secret. Vešla do obýváku, a když mě zmerčila na gauči ve vytahaném triku, zamračila se. „Belly, ty ses ještě ani neosprchovala?“

„Sprchovala jsem se ráno,“ zabručela jsem, aniž jsem se zvedla.

„Jo, a pak ses celej den válela na sluníčku.“ Taylor mě padla za ruce a zvedla mě do sedu. „Mazej do sprchy, dělej.“

Šla jsem za ní po schodech do patra, a zatímco já zamířila do koupelny, Taylor nakráčela do mého pokoje. Dala jsem si asi nejrychlejší sprchu v životě. Kdykoli Taylor zůstala někde o samotě, proměnila se ve špiona a prošmejdlila celý pokoj, jako by jí patřil.

Když jsem vylezla z koupelny, Taylor seděla na podlaze před mým zrcadlem a obratně si na tváře nanášela bronzer. „Mám tě taky namalovat?“

„Ne, dík,“ odmítla jsem. „Zavři oči, než se oblíknu, jo?“

Taylor zvedla oči v sloup, ale pak mě poslechla. „Belly, ty jsi fakt prudérní.“

„To je mi fuk,“ opáčila jsem a natáhla si kalhotky a podprsenku. Navrch jsem si zase vzala tričko z Cousins Beach. „Fajn, už je můžeš otevřít.“

Taylor oči přímo vykulila, aby si mohla nalíčit řasy. „Tak bych ti třeba mohla nalakovat nehty,“ nabízela mi. „Mám tři nový laky.“

„Ne, stejně by to k ničemu nebylo.“ Zvedla jsem ruce. Měla jsem nehty okousané skoro až na kost.

Taylor se zaškvířila. „No a co si teda vezmeš na sebe?“

„Tohle,“ ukázala jsem na triko a potlačila pousmání. To triko jsem tahala tak často, že se mu kolem límečku udě-

laly díry a látka byla měkká a příjemná jako nejoblíbenější deka. Nejradši bych si ho na tu párty fakt vzala.

„Fakt vtípný,“ ušklíbla se Taylor a přelezla po kolenou k mojí šatní skříni. Zvedla se a začala se v ní přehrabovat, odstrkovala ramínka nalevo napravo, jako by už dávno přesně nevěděla, co všechno v ní je. Obvykle mi to nevadilo, ale dneska jsem byla jako na trní a všechno mě rozčilovalo.

„Nech to bejt,“ řekla jsem jí. „Vezmu si šortky a tílko.“

„Belly, na Justinovu oslavu se všichni vždycky vyfíknou. Tys tam nikdy nebyla, takže to nemáš odkud vědět, ale nemůžeš tam přijít ve starejch kraťasech.“ Taylor vytáhla ze skříně moje bílé letní šaty. Naposledy jsem je měla na sobě loni v létě, na té párty, kam jsem šla s Camem. Susanna mi řekla, že v nich krásně vynikne moje opálení.

Vstala jsem, vytrhla jí šaty z ruky a vrátila je do skříně. „Je na nich flek,“ zalhala jsem. „Najdem nějaký jiný.“

Taylor si sedla zpátky před zrcadlo. „No, tak si vem ty černý s kytičkama. Máš v nich fantastický prsa.“

„Ale ty jsou nepohodlný, jsou mi moc těsný,“ vylouvala jsem se.

„Prosím prosím, smutně koukám?“

Vzdychla jsem, sundala z ramínka černé kytičkované šaty a oblékla si je. S Taylor bylo občas lepší prostě se podvolit a neodmlouvat. Byly jsme kamarádky – nejlepší kamarádky – už odmalinka, tak dlouho, že už to bylo spíš přátelství ze zvyku, něco, co jste už nemohli nijak změnit.

„Vidíš, jak v nich vypadáš sexy.“ Taylor mi šaty vzadu zapnula. „Tak, a teď probereme plán.“

„Jakej plán?“

„Myslím, že by ses na tý oslavě měla s Corym aspoň vykousnout.“

„Taylor...“

Taylor zvedla ruku. „Jen poslouchej. Cory je hodnej kluk a nevypadá špatně. Kdyby trochu zamakal na svalech a byl trochu vyrýsovanější, klidně by mohl fotit reklamy na prádlo.“

Odfrkla jsem si. „Ale prosím tě.“

„No, ale je minimálně stejně hezkej jako Ten na C.“ Úplně přestala říkat jeho jméno. Teď to byl „ty-víš-kdo“ nebo „Ten na C.“

„Taylor, přestaň na mě tlačit. Nemůžu se z toho dostat prostě jen proto, že to chceš ty.“

„A nemohla bys to aspoň zkusit?“ škemrala Taylor. „Cory by mohl bejt tvůj převozník. Určitě by mu to nevadilo.“

„Jestli ještě jednou cekneš o Corym, tak nikam nepůjdu,“ utrhla jsem se na ni, a myslela jsem to vážně. Vlastně jsem skoro doufala, že se o něm ještě zmíní a já budu mít záminku zůstat doma.

Taylor vytřeštila oči. „No dobře, dobře, už mlčím.“

Pak chňapla po své kosmetické taštičce a uvelebila se na mojí posteli. Sedla jsem si jí k nohám, a Taylor vytáhla hřeben a začala moje vlasy rozdělovat na jednotlivé prameny. Cop mi zapletla rychle, obratnými, sebejistými prsty, a jakmile byla hotová, stočila ho a pinetkami mi ho upevnila na hlavě. Ani jedna z nás celou dobu nepromluvila, ale nakonec Taylor řekla: „S tímhle účesem ti to strašně sekne. Vypadáš skoro jako indiánka, jako čerokíjská princezna nebo tak něco.“

Málem jsem se rozesmála, ale zarazila jsem se. Taylor zachytila můj pohled v zrcadle. „Klidně se můžeš smát, to přece víš. Na tom, že se budeš bavit, není nic špatnýho.“

„Já vím,“ kývla jsem, ale jistá jsem si tím nebyla.

Před odchodem jsem se zastavila u mámy v pracovně. Seděla u stolu, zavalená složkami a štosy papírů. Susanna ji ustavila vykonavatelkou svojí závěti, hádala jsem, že s tím asi musí být spousta papírování. Mamka pořád telefonovala se Susanniným právníkem, aby s ním všechno probrala. Chtěla, aby poslední přání její nejlepší kamarádky byla splněna co nejlíp.

Susanna mně i Stevenovi odkázala slušný obnos peněz na vysokou. Mně nechala i šperky. Náramek posázený safíry – ani jsem si neuměla představit, že bych si ho někdy vzala na sebe. Diamantový náhrdelník, který jsem si měla vzít ve svůj svatební den, tak to tam přímo napsala. Náušnice a prsten s opály. Ty jsem měla nejradši.

„Mami?“

Máma zvedla hlavu. „Ano?“

„Jedla jsi něco?“ Bylo mi jasné, že odpověď bude ne. Od chvíle, kdy jsem přišla domů, nevystrčila nos z pracovny.

„Nemám hlad,“ řekla. „Jestli už v lednici nic není, objednej si třeba pizzu.“

„Můžu ti udělat sendvič,“ nabídla jsem se. Zkraje týdne jsem došla na nákup. V nakupování jsme se střídali se Stevenem. Máma nejspíš ani netušila, že je právě víkend a Den nezávislosti k tomu.

„Ne, to je dobrý. Něco si pak udělám.“

„Dobře.“ Zaváhala jsem. „Jdu s Taylor na oslavu jednoho spolužáka. Vrátím se brzo.“

Napůl jsem doufala, že mi přikáže, ať zůstanu doma. Měla jsem sto chutí jí rovnou říct, že tu s ní zůstanu a budu jí dělat společnost, zeptat se jí, jestli třeba nechce najít v televizi nějaký starý film a udělat si k němu popcorn.

Mamka už sklopila oči zpátky k papírům. Ohlodávala vršek propisky. „To zní skvěle. Dávej na sebe pozor.“

Zavřela jsem za sebou dveře.

Taylor na mě čekala v kuchyni, psala někomu zprávy z mobilu. „Tak pojď už,“ popoháněla mě.

„Počkej, ještě musím něco udělat.“ Došla jsem k lednici a vytáhla věci na sendvič – krutí šunku, sýr, hořčici, chleba.

„Belly, na tý oslavě přece jídlo bude. Nemusíš se nacpat předem.“

„To je pro mámu,“ řekla jsem.

Udělala jsem sendvič, položila ho na talíř, zakryla fólií a nechala ho na lince, aby si ho máma všimla, až sem přijde.

Justinova oslava byla přesně taková, jak mi Taylor vždycky líčila. Byla tam půlka našeho ročníku a po Justinových rodičích ani vidu, ani slechu. Po obvodu zahrady zářily pochodně a reproduktory vibrovaly hlasitou muzikou. Pár holek už se dalo do tance.

Byl tu sud piva a taky ohromný červený box na chlazené nápoje. Justin se činil u grilu, otáčel steaky a klobásy. Na sobě měl zástěru s nápisem Dej šéfkuchaři pusu.

„Jako by mu kdokoli chtěl dávat pusu,“ frkla Taylor. Na začátku školního roku po Justinovi vyjela, ještě předtím, než si začala se svým současným přítelem, Davisem. Párkrát spolu šli na rande, a pak se na ni Justin vykašlal kvůli jedné holce ze čtvrtáku.

Zapomněla jsem se nastříkat repelentem, takže mě komáři jedli zaživa. Neustále jsem se ohýbala, abych se podrbala na noze, a vlastně jsem byla ráda. Aspoň jsem měla co dělat. Bála jsem se, že omylem zachytím pohled Coryho, který se poflakoval u bazénu.

Lidi popíjeli pivo z červených plastových kelímků. Taylor nám donesla dvě lahve vinného punče. Můj měl brosk-

vovou příchutí, ale byl přeslazený a chutnal uměle, takže jsem si jen dvakrát srkla a pak jsem ho vyhodila.

Potom najednou Taylor zahlédla u stolu, kde se hrál pivní ping-pong, svého kluka, a tak si přitiskla prst na pusu a chytila mě za ruku. Připlížily jsme se k němu a Taylor ho zezadu objala. „A mám tě!“ vyhrkla.

Davis se k ní otočil a začali se líbat, jako by se neviděli několik let, a ne několik hodin. Já jsem jen tak rozpačitě postávala vedle nich, tiskla si kabelku k hrudi a snažila se dívat kamkoli jinam, jen ne na ně. Davis se ve skutečnosti jmenoval Ben, Davis bylo jeho příjmení, ale nikdo mu nikdy neřekl jinak než Davis. Byl hezký, měl dólíčky ve tvářích a oči zelené jako mech. Nebyl zrovna vysoký a Taylor zprvu prohlašovala, že takového trpaslíka nechce a basta, ale teď tvrdila, že jí to vlastně nevadí. Strašně nerada jsem s nimi jezdila do školy, protože se vždycky celou dobu drželi za ruce a já seděla vzadu jako malé děčko. Minimálně jednou měsíčně se rozcházeli, a to spolu chodili teprve od dubna. Po jednom takovém rozchodu jí Davis zavolal, brečel do telefonu a škemral, ať se k němu vrátí, a Taylor ho dala na hlasitý odposlech. Cítila jsem se provinile, že to poslouchám, ale zároveň jsem trochu záviděla a žasla jsem, že mu na ní záleží tolik, až ho to dohnalo k slzám.

„Pete se potřebuje jít vychcat,“ prohlásil Davis a omotal Taylor paži kolem pasu. „Budeš se mnou hrát, než se vrátí?“

Taylor se na mě ohlédla a vymanila se z jeho sevření. Zavrtěla hlavou. „Nemůžu tu Belly jen tak nechat.“

Střelila jsem po ní pohledem. „Taylor, nemusíš mi dělat chůvu. Jen hraj.“

„Vážně?“

„No jasně.“

A než se se mnou stihla začít hádat, otočila jsem se k odchodu. Pozdravila jsem se s Marcy, s Frankie, se kterou jsem na druhém stupni základky jezdila autobusem do školy, s Alice, mojí nejlepší kámoškou ze školky, a se Simonem, který se mnou byl ve výboru pro školní ročenku. Většinu těch lidí jsem znala prakticky celý život, a přesto se mi po nich nikdy v létě nestýskalo.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se Taylor baví s Corym, a radši jsem zdrhla, než na mě stihla houknout, ať jdu k nim. Vzala jsem si plechovku limonády a namířila si to k trampolíně. Nikdo na ní zatím neskákal, a tak jsem skopla žabky a vylezla si na ni. Lehla jsem si přímo doprostřed a pečlivě si urovnala sukni, aby mi nikde nebylo nic vidět. Nebe bylo plné hvězd, třpytily se mi nad hlavou jako brilianty. Vypila jsem limonádu, párkrát jsem si odkrkla a nenápadně se rozhlédla, jestli mě někdo slyšel. Ne, všichni se drželi u domu. Pak jsem se pokusila hvězdy spočítat, což je asi tak stejně pošetilé jako snažit se spočítat, kolik ne na pláži zrněk písku, ale já počítala dál, protože jsem se tím aspoň zabavila. Dumala jsem, v kolik hodin se budu moct vypařit a jít domů. Přijely jsme sem s Taylor mým autem, ale domů ji může svézt Davis. Napadlo mě, jestli by bylo hloupé si na potom zabalit pár hot dogů.

Na Susannu jsem nepomyslela už aspoň dvě hodiny. Možná měla Taylor pravdu, možná jsem sem vážně měla jít. Kdybych jen dál tesknila po Cousins Beach a ohlížela se do minulosti, byla bych ztracená.

Zatímco jsem se topila v úvahách, vylezl si na trampolínu Cory Wheeler a namířil si to doprostřed, přímo ke mně. Lehl si vedle mě. „Nazdárek, Conklinová.“

Odkdy jsme se s Corym oslovovali příjmením? Od nikdy. „Čau, Wheelere,“ odsekla jsem. Snažila jsem se na něj

nedívat. Soustředila jsem se jen na počítání hvězd a ne na to, jak blízko u mě leží.

Cory se vzepřel na lokti. „Bavíš se?“

„Jasně.“ Začínalo mě bolet břicho. Z toho neustálého utíkání před Corym snad budu mít žaludeční vředy,

„Zatím žádný padající hvězdy?“

„Ne.“

Cory byl cítit kolínskou a pivem a potem, a kupodivu to nebylo nepříjemné. Cvrčci kolem rámusili tak, že sem zvuky oslavy skoro nedoléhaly.

„Hele, Conklinová...“

„No?“

„Pořád ještě chodíš s tím klukem, cos ho vzala na ples? S tím, co má srostlý obočí?“

Proti své vůli jsem se usmála. „Conrad nemá srostlý obočí. A ne, nechodím s ním. Teda, ehm, rozešli jsme se.“

„Cool,“ vydechl Cory a to slovo mezi námi zůstalo viset.

Byl to takový ten okamžik, kdy stojíte na rozcestí. Mohlo se stát cokoli. Kdyby se jen trošičku naklonila doleva, mohli bychom si dát pusy. Zavřela bych oči a ztratila se v polibcích Coryho Wheelera. Mohla jsem zapomenout. Předstírat.

Jenže i když byl Cory milý a docela hezký, nebyl to Conrad. Ani zdaleka ne. Cory byl jednoduchý – ne hloupý, ale nekomplikovaný, jako vlasy na ježka – jen čisté linie a všechno srovnané do jednoho směru. Conrad ne. Stačil jediný Conradův pohled, jediný úsměv, a moje útroby dělaly kotrmelce.

Cory mě laškovně cvrnkl do ruky. „Hele, Conklinová... tak to bysme třeba...“

Bleskově jsem se posadila a vypálila to první, co mi přišlo na jazyk: „Sorry, musím čůrat. Uvidíme se pak, Cory!“

Spěšně jsem se škrábala dolů z trampolíny, našla jsem svoje žabky a pádila zpátky k domu. Taylor byla u bazénu, a tak jsem šla rovnou za ní. „Musím s tebou mluvit,“ sykla jsem.

Chytila jsem ji za ruku a táhla ji ke stolu s občerstvením. „Cory Wheeler mě asi před pěti vteřinama skoro pozval na rande.“

„A? Cos mu řekla?“ Taylor zářily oči a já ji nenáviděla za to, jak samolibě se tváří, jako by všechno šlo přesně podle jejího plánu.

„Řekla jsem mu, že musím čůrat,“ odsekla jsem.

„Belly! Mazej zpátky na tu trampolínu a dej mu puslu!“

„Taylor, mohla bys toho laskavě nechat? Říkala jsem ti, že o Coryho nemám zájem. Viděla jsem tě, jak se s ním bavíš. Tos ho navedla, aby za mnou šel?“

Taylor nenuceně pokrčila rameny. „No... je do tebe zabouchnutej od začátku školního roku, a strašně si s tím pozváním na rande dával načas. Tak jsem ho možná *trošičku* postrčila správným směrem. Strašně vám to spolu na tý trampolíně slušelo.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tos fakt neměla.“

„Jen jsem se tě snažila trochu rozveselit!“

„Já rozveselovat nepotřebuju,“ odušila jsem.

„Ale potřebuješ.“

Pár vteřin jsme se jen poměřovaly pohledem. Občas, ve chvílích, jako byla tahle, bych jí nejradši zakroutila krkem. Byla tak panovačná. Začínalo mi lézt na nervy, jak mě pořád do něčeho nutí, strká mě buď sem, nebo tam, a vybírá mi oblečení, jako bych byla jen její panenka. Takhle to mezi námi bylo vždycky.

Ale teď jsem aspoň měla věrohodnou záminku odsud zmizet. Spadl mi kámen ze srdce. „Asi už půjdu,“ řekla jsem.

„Co to meleš? Vždyť jsme sotva přišly.“

„Prostě jen na tohle nemám náladu, jo?“

Nejspíš už mě taky začínala mít plné zuby. „Už je to dost ohraný, Belly,“ vzdychla. „Pořád jseš jak tělo bez duše, už kolik měsíců. Není to zdravý, Belly... Moje máma si myslí, že bys s tím měla k někomu jít.“

„Cože? Ty se o mejch věcech bavíš se svojí mámou?“ zamračila jsem se na ni. „Tak jí vyřid', ať si ty svoje psychiatrický rady nechá pro Ellen.“

Taylor zalapala po dechu. „Nemůžu uvěřit, žes právě něco takovýho řekla.“

Ellen byla jejich kočka a podle Taylořiny mámy trpěla sezonní afektivní poruchou. Celou zimu ji dopovaly anti-depresivy, a když byla i na jaře mrzutá, poslaly ji k zaříkávačce koček. Ale moc to nepomohlo. Podle mě byla Ellen prostě jen zákeřná mrcha.

Zhluboka jsem se nadechla. „Poslouchala jsem tvoje nářky o Ellen několik měsíců. A teď je Susanna po smrti a ty chceš, abych se prostě jen líbala s Corym a hrála pivní ping-pong a zapomněla na ni? No tak sorry, ale to nemůžu.“

Taylor se rychle rozhlédla a pak se ke mně naklonila. „Nedělej, že jsi smutná jen kvůli Susanně, Belly. Trápíš se i kvůli Conradovi a moc dobře to víš.“

Nemohla jsem uvěřit, že to vypustila z úst. Bolelo to. A bolelo to proto, že to byla pravda. I tak to ale od ní byla podpásovka. Můj táta vždycky o Taylor prohlašoval, že je nezdočná. A to byla. A ať jsem dělala cokoli, Taylor Jewelová byla součástí mě a já zase jí.

„Všichni nejsme jako ty, Taylor,“ řekla jsem, a myslela jsem to v dobrém.

„Ale můžeš to zkusit,“ pousmála se. „Hele, promiň mi to s Corym. Jen jsem chtěla, abys už nebyla tak smutná.“

„Já vím.“

Taylor mě objala. Nechala jsem ji. „Uvidíš, že tohle léto bude parádní.“

„Parádní,“ zopakovala jsem. Netoužila jsem po parádním létě, jen jsem chtěla nějak přežít. Jít dál. Pokud přežiju tohle léto, příští už bude snazší. Musí.

A tak jsem na párty ještě chvíli zůstala. Seděla jsem s Taylor a Davisem na verandě a sledovala Coryho, jak flirtuje s jednou holčkou ze druháku. Dala jsem si hot dog. A pak jsem šla domů.

Když jsem přišla, sendvič, který jsem mámě připravila, ležel pořád překrytý fólií na lince. Dala jsem ho do lednice a šla do svého pokoje. U mámy v ložnici se svítilo, ale nešla jsem jí popřát dobrou noc. Místo toho jsem zaplula rovnou k sobě, natáhla si tričko z Cousins Beach, rozpletla si cop, vyčistila zuby a umyla si tvář. Pak jsem si zalezla do postele a jen tak jsem ležela a přemýšlela. *Tak takový je teď můj život*, běželo mi hlavou. Bez Susanny, bez kluků.

Už uběhly dva měsíce. Červen jsem přežila. Zvládnou to, opakovala jsem si v duchu. Můžu s Taylor a s Davisem chodit do kina, můžu se koupat u Marcy v bazénu, klidně můžu i jít na rande s Corym Wheelerem. Dokážu to, a všechno bude v pohodě. Možný, že když zapomenu, jak skvělé to dřív bylo, bude všechno jednodušší.

Jenže tu noc se mi zdálo o Susanně a o domě na pláži, a dokonce i ve snu jsem přesně věděla, jak skvělé to tam bylo. Všechno tam bylo, jak má být. A ať děláte cokoli, ať se snažíte jakkoli, nemůžete přestat snít.

Kapitola čtyři

JEREMIAH

Když vidíte svého tátu brečet, dost to s vámi zamává. Nebo s někým možná ne. Možná, že jiní lidé mají táty, kterým pláč nevadí a nebojí se projevit svoje city. Můj táta ne. Táta nikdy nebrečel a neměl moc rád, když jsme brečeli já nebo brácha. Ale tehdy v nemocnici a potom na pohřbu bulel jako ztracené dítě.

Mama umřela brzo ráno. Všechno se to seběhlo tak rychle, že mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že se to doopravdy děje. Nedojde vám to hned. Ale potom večer, první večer bez mámy, jsme doma byli jen Conrad a já. Bylo to poprvé po dlouhé době, co jsme byli úplně sami.

Dům byl úplně ztichlý. Táta jel s Laurel zařizovat pohřeb. Příbuzní byli v hotelu. Byli jsme s Conem sami. Předtím během dne tu pořád někdo pobíhal, ale teď jsme tu byli jen on a já.

Seděli jsme v kuchyni u stolu. Spousta lidí nám poslala různé věci, jako koše s ovocem, talíře s obloženými chleby, kávový dort. Nebo velkou plechovku máslových sušenek.

Ulomil jsem si kus kávového dortu a strčil ho do pusy. Byl suchý. Ulomil jsem si ještě jeden kousek a snědl ho. „Dáš si?“ zeptal jsem se Conrada.

„Ne,“ odpověděl. Pil zrovna mléko. Napadlo mě, jestli už není zkyslé, protože jsem si nepamatoval, kdo byl naposledy nakoupit.

„Co se bude dít zejtra?“ zeptal jsem se. „Přijdou všichni sem?“

Conrad pokrčil rameny. „Nejspíš.“ Nad horním rtem se mu od mléka udělal knírek.

Nic víc jsme si neřekli. Conrad šel nahoru k sobě do pokoje a já poklidil v kuchyni. Byl jsem unavený, a tak jsem si šel taky lehnout. Váhal jsem, jestli nemám jít za Conradem, protože i když jsme nic neříkali, bylo lepší, když jsme byli spolu. Nebylo to tak osamělé. Chvilku jsem postával v chodbě a chystal jsem se zaklepat, a pak jsem zpoza dveří uslyšel tlumené vzlyky. Conrad brečel. Nešel jsem za ním. Nechal jsem ho na pokoji. Věděl jsem, že tak by to chtěl. Zavřel jsem se ve svém pokoji a zalezl si do postele. A taky jsem se rozbřečel.

Kapitola pět

Na pohřeb jsem si vzala svoje staré brýle, ty s červenými plastovými obroučkami. Bylo to jako obléknout si starý kabát, který už vám je těsný. Motala se mi z nich hlava, ale to mi bylo fuk. Susanně se na mě vždycky líbily. Tvrdila, že v nich vypadám chytře, jako holka, která ví, co chce a jak toho dosáhnout. Vlasy jsem si vyčesala do drdolu, protože tak to měla Susanna ráda. Prý tak vynikne moje tvář.

Připadalo mi správné vypadat tak, jak mě měla nejradši. Sice jsem věděla, že to všechno říkala hlavně proto, abych se cítila líp, ale to neznamenal, že to nebyla pravda. Věřila jsem všemu, co Susanna kdy řekla. Věřila jsem jí dokonce i to, že nás nikdy neopustí. Myslím, že tomu jsme věřili všichni, i moje máma. Všechny nás pak překvapilo, co se s ní stalo, a i když to byla nevyhnutelná pravda, nikdy

jsme tomu doopravdy neuvěřili. Zdálo se to nemožné. Ne naše Susanna, ne naše Becková. Vždycky slýcháte ty příběhy o lidech, kteří se navzdory všemu uzdravili. Byla jsem si jistá, že Susanna bude jednou z nich. I kdyby měla šanci jen jedna ku milionu. Protože Susanna byla jedna z milionu, byla jedinečná.

Její stav se zhoršil velmi prudce. Bylo to tak špatné, že máma pendlovala mezi naším domovem a Susanniným domem v Bostonu, nejdřív každý druhý víkend, potom ještě častěji. Musela si na to vzít volno z práce. U Susanny měla vyčleněný vlastní pokoj.

Telefon se rozezvonil brzo ráno. Venku ještě byla tma. To znamenalo špatné zprávy, samozřejmě, protože špatné zprávy jsou ty jediné, co nepočkají. Ještě jsem spala, ale jakmile mě vyzvánění telefonu probudilo, věděla jsem, že Susanna umřela. Ležela jsem v posteli a čekala, že za mnou máma přijde, aby mi to řekla. Slyšela jsem ji, jak šramotí u sebe v ložnici, jak spouští sprchu.

Nepřišla za mnou, a tak jsem se vydala já k ní. Vlasy měla ještě mokré a balila si věci. Upřela na mě pohled prázdných, unavených očí. „Becková umřela,“ řekla. A to bylo všechno.

Cítila jsem, jak se mi stahuje žaludek. Rozklepala se mi kolena. Sesunula jsem se na zem, opřela se o stěnu, abych neupadla. Myslela jsem si, že vím, jaké je mít zlomené srdce. Myslela jsem si, že moje srdce se zlomilo ve chvíli, kdy jsem stála úplně sama na školním plese. Ale to nic nebylo. Tohle byla opravdová bolest, skutečně zlomené srdce. Hruď se mi svírala, oči mě pálily. Věděla jsem, že nic už nebude jako dřív. Nejspíš je to relativní. Myslíte si, že víte, co je láska, co je opravdová bolest, ale nevíte. Nevíte nic.

Ani nevím, kdy jsem se dala do pláče. Ale jakmile jsem jednou začala, už jsem nemohla přestat. Nemohla jsem popadnout dech.

Mamka ke mně došla, klekla si vedle mě, objala mě a pohupovala se se mnou ze strany na stranu. Ale nebrečela. Jako by tam vůbec nebyla. Byla jako rovná hůl, jako prázdný přístav.

Ještě ten den odjela do Bostonu. Tu noc byla doma jen proto, aby si přivezla čisté oblečení a zkontrolovala mě, jak na tom jsem. Myslela si, že ještě bude mít čas. Měla být se Susannou, měla u ní být, když umřela. Už jen kvůli klukům. A nejspíš si myslela totéž.

Nasadila svůj profesorský tón a vysvětlila mně a Stevenovi, že máme do Bostonu přijet za dva dny na pohřeb. Nechtěla, abychom se tam motali během příprav, věděla, že bude mít spoustu práce, spoustu věcí, které bude potřeba uzavřít.

Byla jmenovaná vykonavatelkou Susanniny závěti a Susanna samozřejmě moc dobře věděla, proč si mámu vybrala. Nikoho lepšího na to najít nemohla, to byl holý fakt. Probíraly to spolu ještě předtím, než Susanna zemřela. Moje mamka ale hlavně dokázala nejlepší věci, když byla v jednom kole, když musela pořádně něco dělat. Nehroutila se – ne když věděla, že ji někdo potřebuje. A svého úkolu se zhostila se ctí. Litovala jsem, že to není dědičné, protože já byla úplně ztracená. Vůbec jsem netušila, co si počít.

Uvažovala jsem, že zavolám Conradovi. Dokonce jsem několikrát vytočila jeho číslo, ale nakonec jsem mu zavolat nedokázala. Nevěděla jsem, co bych mu řekla. Bála jsem se, že bych ne zvolila správná slova, že bych všechno jen zhor-

šila. A pak mě napadlo zavolat Jeremiahovi. Jenže i v tom mi můj strach zabránil. Věděla jsem, že ve chvíli, kdy zvednu telefon, kdy to vyřknu nahlas, to bude pravda. Susanna bude navždy pryč.

Cestu do Bostonu jsme se Stevenem promlčeli. Steven si svůj jediný oblek, ve kterém byl ještě nedávno na plese, zabalil do igelitu a pověsil na zadní sedadlo. Já se s věšením svých šatů nenamáhala. „Co jim řekneme?“ prolomila jsem nakonec ticho, které mezi námi panovalo.

„Nevím,“ odpověděl Steven. „Byl jsem zatím jen na jediným pohřbu, když umřela teta Shirle, a ta už byla fakt stará.“ A já jsem byla tehdy moc malá na to, abych si ten pohřeb pamatovala.

„Kde budeme dneska spát? U Susanny doma?“

„Nemám páru.“

„Jak myslíš, že to zvládá pan Fisher?“ Zatím jsem nechtěla myslet na Conrada s Jeremiahem, ještě ne.

„S whiskey,“ utrousil Steven.

Pak už jsem se radši na nic nevyptávala.

Do černého jsme se převlékli na benzínce asi padesát kilometrů od Bostonu. Když jsem viděla, jak čistý a nažehlený má Steven oblek, zalitovala jsem, že jsem si šaty taky nepověsila. V autě jsem si neustále snažila sukni uhladit dlaněmi, ale to k ničemu nebylo. Máma mi dávno říkala, že viskóza je na houby, měla jsem ji poslechnout. Taky jsem si ty šaty měla předem vyzkoušet. Naposledy jsem je na sobě měla na jednom pracovním večírku na mámině univerzitě před třemi lety. A teď mi byly malé.

Dorazili jsme včas, dost brzo na to, abych viděla, jak se máma otáčí, aranžuje květiny a domlouvá se s panem

Brownem, ředitelem pohřební sužby. Jakmile mě zmerčila, zamračila se. „Proč sis ty šaty nevyžehlila, Belly?“

Kousla jsem se do rtu, abych neodsekla něco, co by mě později mrzelo. „Neměla jsem čas,“ vymluvila jsem se, ačkoli to nebyla pravda. Času jsem měla spoustu. Zatahala jsem za lem šatů, aby mi nelezly nahoru.

Máma stroze přikývla. „Jděte za kluky, ano? Belly, promluv si s Conradem.“

Vyměnila jsem si se Stevenem pohled. Co mu řeknu? Od plesu a od chvíle, kdy jsme spolu mluvili naposledy, uplynul už měsíc.

Našli jsme je v jednom z vedlejších sálů s řadami lakovaných lavic a krabic papírových kapesníků v dřevěných boxech. Jeremiaš měl sklopenou hlavu, jako by se modlil. Nikdy jsem ho neměla za příliš pobožného. Conrad seděl vzpřímeně, ramena jako podle pravítka, a zíral do prázdna. „Ehm, ahoj,“ odkašlal si Steven. Vykročil k nim a neohrabaně je objal.

Došlo mi, že jsem Jeremiaha nikdy neviděla v obleku. Zdál se na něm příliš těsný, nebyl mu pohodlný, neustále si tahal za límeček. Boty vypadaly, že jsou zbrusu nové. Přemítala jsem, jestli mu s jejich výběrem pomáhala moje máma.

Když se Steven od kluků odtáhl, rychle jsem k Jeremiašovi přiskočila a pevně ho objala. Cítila jsem, jak je strnulý. „Díky, že jste přišli,“ pronesl podivně strojeným hlasem.

Na okamžik mi hlavou bleskla myšlenka, že se na mě možná zlobí, ale spěšně jsem ji zahнала. Bodl mě osten provinilosti, že mě něco takového vůbec napadlo. Byl to přece pohřeb jeho matky, proč bych mu vůbec měla přijít na mysl?

Rozpačitě jsem ho hladila po zádech, moje dlaň kreslila malé kroužky. Oči měl neskutečně modré, což se stávalo vždycky, když brečel.

„Moc mě to mrzí,“ vyhrkla jsem a hned jsem toho litovala, protože slova tu byla k ničemu. Nedalo se jimi vyjádřit, co skutečně cítím, co přesně jim chci sdělit. „Mrzí mě to“ bylo stejně na houby jako šaty z viskózy.

Pak moje oči zabloudily ke Conradovi. Zase si sedl, rovná záda, pomačkaná bílá košile. „Ahoj,“ řekla jsem a posadila se vedle něj.

„Ahoj,“ odpověděl. Nebyla jsem si jistá, jestli ho mám obejmout, nebo ho nechat na pokoji. A tak jsem mu zmáčkla rameno a Conrad mlčel, jako by byl z kamene. V duchu jsem si přísahala, že mu budu celý den stát po boku. Budu s ním, budu mu dodávat sílu, stejně jako to dělala moje máma.

Seděli jsme s mámou a Stevenem ve čtvrté řadě, za Conradovými a Jeremiahovými sestřenicemi a bratřenci a bratrem pana Fishera s manželkou, která na sebe musela vylít snad půl lahvičky parfému. Pomyslela jsem si, že by mamka měla sedět v první řadě, a taky jsem jí to pošeptala. Mamka kýchlá a odpověděla, že na tom nesejde. Nejspíš měla pravdu. Pak si sundala sáčko a přehodila mi ho přes holá stehna.

V jednu chvíli jsem se otočila a zahlédla jsem vzadu tátu. Z nějakého důvodu mě to překvapilo. Nečekala jsem ho tady, což bylo divné, protože Susannu znal taky, takže bylo přirozené, že jí přišel na pohřeb. Nenápadně jsem na něj zamávala a on mi mávnutí opětoval.

„Je tu táta,“ oznámila jsem šepetem mámě.

„No jistě,“ opáčila, ale neohlédla se.

Kousek za námi seděl hlouček Jeremiahových a Conradových spolužáků. Tvářili se rozpačitě, jako by sem nepatřili. Kluci klopili hlavy a holky si nervózně špitaly.

Obřad byl dlouhý. Nějaký kněz, kterého jsem v životě neviděla, přednesl projev, ve kterém o Susanně říkal hezké věci, jak byla milá, laskavá, kultivovaná, a to všechno